Povídky, pohádky a další

12. Z kněžského života

Středem každé civilizovanější obce bývá vedle radnice, hospoda a kostel nebo alespoň kaple.

Ve větších městech je hospod několik. Stejně tak se s rozlohou zastavěné plochy lidských sídel navyšuje počet chrámů, pečujících o duševní pohodu věřících.

Mockrát se stane, že zařízení pečující o tělesné nasycení (známé též jako restaurace či hospoda) leží nedaleko stavby určené k posile ducha (jinak též kostela či kaple).

I v Horní Dolní byla tato nepsaná tradice dodržena. Na návsi přesně naproti sobě stála krčma nazvaná příhodně *„U Kostela“* a kostelík zasvěcený patronovi hasičů, svatému Floriánovi.

Velikost tohoto domu Božího byla zcela dostačující ve všední den, kdy do něj zavítalo těch šest nejstarších babiček ze vsi. Některé tyto dámy snad pamatovaly návštěvu lidí vybírajících peníze na stavbu Národního divadla.

V neděli a při ostatních církevních slavnostech se lidé do kostela už nevešli a často museli stát venku, přičemž jim farářova slova reprodukovali přátelé z řad o něco blíže k oltáři. Pravda, docházelo k jistým informačním šumům, ale nebylo to na závadu věci.

Někdo by mohl namítnout, že zaplnit v neděli kostel deseti lidmi není žádná věda, jenže v obci s padesátkou obyvatel (počítáme-li i kojence), z nichž většina neznala Boha ani z doslechu, se jednalo téměř o zázrak.

Největší návštěvnost mívala mše u příležitosti svátku svatého Floriána. Každý rok čtvrtého května přijížděli dobrovolní i profesionální hasiči

z okolních vsí a obcí, aby uctili světce, díky němuž zlikvidovali požár v sousedním Ticháčkově. Kdyby tenkrát před padesáti lety neobjevili ten hydrant, ozdobený soškou svatého Floriána, sýpka v Ticháčkově by jistě lehla popelem a ona obec by pomalu, ale jistě pomřela hladem.

Ke každému kostelu patří i jistý nezbytný inventář. Nejdůležitějšími věcmi, které dělají chrám chrámem jsou především: střecha, oltář, lavice a kněz, čili lidově farář nebo velebníček.

Ani svatostánku svatého Floriána v Horní Dolní nechyběla žádná z těchto veledůležitých součástí. Přiznávám, kněz Ignác Chlupatý nebyl z nejmladších, ale sloužil stále dobře. Před nedávnem se však u něj projevil vysoký věk více než kdy předtím. Když však v devadesáti letech nezvedl na oltář misál vážící slabých čtyřicet kilo, byla potřeba uvažovat o zaslouženém odpočinku. Proto církevní vrchnost uznala, že ho musí vyměnit ho za mnohem mladší a méně poruchový model.

Jednoho červencového pátku přijel do vsi trabant a z něj vystoupil asi třicetiletý mládenec oblečený jako zchudlá fotbalová hvězda. Děti, zastávající funkci spojek mezi jednotlivými zpravodajskými buňkami místního BBC (obvykle známými pod pojmem drbny), jako první věděly, že se ten mladík jmenuje Alois Kulhavý.

Farní kuchařka pověřila všechny kluky a holky, aby tu novinku roznesli po vesnici s dodatkem, že pan Kulhavý je nový kněz. Děti se rozběhly od stavení ke stavení, neboť místní rozhlas nefungoval od chvíle, kdy ve vsi naposled vypadl proud, což bylo asi tak před čtyřiceti lety.

Do večera o té novince věděli všichni.

Následující neděli praskal svatostánek ve švech. Několik členů pěveckého sboru sboru z nedalekých Paďous se málem nevešlo na kúr. Mnozí z přítomných navštívili chrám Páně poprvé v životě. Spousta lidí

oceňovala výzdobu kostela. Zřejmě nebyli zvyklí na to, že na zdech jakékoliv stavby mohou, krom věšáku na kabáty, být také obrazy.

Ve vsi býval často jedinou ozdobou příbytků, i těch nejbohatších, nástěnný kalendář s více či méně (spíše méně) oblečenými ženami nebo s různými zvířaty.

Mše probíhala přesně podle předepsaných pravidel. Sbor zpíval zplna hrdla, jen místní rádoby zpěvačky jim to trochu kazily. Kněz sám se představil před kázáním a poděkoval za milé přivítání.

Na konci bohoslužby bylo všem malým i větším uličníkům z Horní Dolní a přilehlých samot jasné, že otec Kulhavý bude výtečný terč různých zlomyslných vtípků a nachytávek.

Byl to hodný člověk a jistě i dobrý kněz, ale měl velmi legrační vysoký hlas, který se občas zadrhával a někdy i lehounce ráčkoval. Netrvalo dlouho a pět nejvyhlášenějších firem ze vsi vědělo, co mu provedou, aby ho po svém uvítali v novém působišti.

O týden později, v sobotu, pálilo slunce takovým způsobem, že všichni obyvatelé dávali slepicím do kukaní sáčky s ledem, aby milé slípky nesnášely vejce natvrdo.

Kdo mohl, válel se ve stínu a v dosahu jakékoli vodní plochy. Prachatější obyvatelé vlastnili alespoň nafukovací bazénky, v nichž se mohli čvachtat s celou rodinou. Ti, kdož se pokládali za nejzazobanější, měli za na zahradách stálý bazén.

Občané s nižšími finančními možnostmi si napustili ledovou vodu do kýble, vany nebo lavóru. Do takto naplněných nádob pak s chutí ponořili alespoň nohy. Svou nezastupitelnou roli v osvěžení těla sehrávalo i ono legendární pivo ze sedmého schodu ve sklepě.

Kluci i děvčata používali ke zchlazení především kačák na okraji obce. Nyní v plném létě bylo i v nejhlubším místě vody sotva po pás desetiletému chlapci. Děti si braly ručníky, láhve s pitím a krajíc chleba s marmeládou a vyrážely k vodě. Přesně tak se k rybníku vypravila i ona pětice největších sígrů zve ze vsi.

Pepa, Honza, Filip, Ondra a Milan. Tak se jmenovali ti vyhlášení výtečníci, kteří šli volným krokem k vodě jako velbloudi do oázy. V závěsu za nimi mířil k osvěžujícímu místu i otec Kulhavý.

Kluci ho tak napůl pusy pozdravili. Zdravili tak snad každého. Kněz jim odpověděl a připojil se k nim. Všichni dorazili k vodě zhruba ve stejný čas.

Každý si našel místo na břehu a kluci se svlékli do plavek. Farář si pověsil své oblečení na nedaleký keř. V tu chvíli začali kluci uskutečňovat svůj plán.

Počkali, až páter Kulhavý vklouzne do vody, a aby nebyli příliš podezřelí, skočili se také trochu smočit. Za deset minut se celá parta malých uličníků postupně vytratila, stejně jako knězovo oblečení.

Kluci pelášili, co jim nohy stačily, k domovu. Jakmile to otec Kulhavý zjistil, že mu chybí oblečení, vypustil s ohledem na své povolání z pusy jen několik relativně slušných nadávek: „Lotři! Lumpové! Zloději!“

Po tomto upuštění páry se mladý kněz vydal na cestu. Šel tím parnem jen v plavkách a bosý, neboť mu kluci sebrali i ponožky a boty. Cesta do vsi mu tak připadala spíše jako křížová cesta.

Do Horní Dolní dorazil se západem slunce a okamžitě se ukryl na faře, kde si léčil opuchlé nohy a spálený obličej i tělo.

Ráno čekalo milého velebníčka obrovské překvapení. Když šel otevřít kostel, aby připravil chrám na bohoslužbu, spatřil něco nečekaného.

Socha svatého Floriána, umístěná v malém parčíku před vchodem do kostela, měla na sobě přesně stejné oblečení, které včera pohřešil.

Chlapci se, ukrytí v houští, potutelně chechtali. Včera jim přece dalo tolik práce navléknout na bezmála dvoumetrového světce tričko, kraťasy i boty a ponožky, původně patřící asi metr sedmdesát vysokému otci Kulhavému.

Museli všechno oblečení nastřihnout a znovu se špendlit kolem jednotlivých končetin a trupu zavíracími špendlíky.

Pohled na faráře, jenž si myslel že ho klamou smysly, i na svatého Floriána, oblečeného do fotbalového trička a kraťasů a s kolárkem kolem krku byl zcela nepopsatelný a dokonale k nezaplacení.

Otec kulhavý jen zlostně zafuněl, rychle sundal hadry ze sochy a odnesl je do nejbližšího kontejneru.

Hned potom sloužil mši, jako by se nikdy nic nestalo.

Ještě čtrnáct dní po té události místní veřejné mínění rozebíralo plavky pana faráře a jeho fyzickou kondici.